

Жульєн Миколайович Собака не вмів зупинятися на досягнутому. Незабаром він виступить одним з ініціаторів (ідея належала Володимирові Дрозду) створення КУМ-партії. Аплодисменти присутніх на засіданні оргкомітету довго не вщухали – нарешті випала щаслива нагода об'єднати всіх кумів України. Це ж буде наймасовіша партія!

До останнього подиху Жульєн обіймав посаду директора Музею живого письменника, головним експонатом якого був сам Володимир Дрозд. Довго вмовляв Володимир Григорович скромного, але найвеличнішого поета серед собачого товариства ввійти до Асоціації українських геніїв із тим, щоби згодом очолити цю Асоціацію.

Володимир Дрозд, як і герой його роману “Острів у вічності” Майстер, “упродовж усіх своїх днів земних доростав до Бога душею, сповненою страждань і сумнівів”. Його душа поволі визривала до Вічності, ще за життя він змирився з долею, дедалі частіше всамітнювався – відкривав простір душі для діалогу з Богом, для творчості, бо це було єдиною можливістю вгамувати “божевільну спрагу самовияву, самореалізації”. Чи не в нагороду за його подвижництво Господь іще за життя письменника обдарував його Островом у вічності: “Ось Острів тобі, поза часом і простором, живи у світі, тобою сотворенім, і твори нові світи...”

ЛІТЕРАТУРА

1. Дрозд В. Острів у вічності: Роман // *Березіль*. – 2001. – № 11-12.
2. Фаріон І. Правопис – корсет мови? Український правопис як культурно-політичний вимір. – Львів, 2005.

Володимир Дрозд

ДО ДРУЖИНИ ІРАЇДИ ВОЛОДИМИРІВНИ ЖИЛЕНКО, ДОЧКИ ІРИНИ ВОЛОДИМИРІВНИ ЖИЛЕНКО ТА СИНА ПАВЛА ВОЛОДИМИРОВИЧА ДРОЗДА

Я, Дрозд Володимир Григорович, вважаю за потрібне звернутися до вас із не вельми веселими заповітними, проблемами – з причини несподіваного погіршення свого здоров'я. Звичайно, проживу, я ще років зі сто, принаймні – двадцять, до вересня 2024 року, як мені одного вечора обіцяно було “голосами” на витачівських пагорбах. Тоді, на початку вісімдесятих, я теж у черговий раз помирав, але, як бачите, прожив ще два десятки літ і чимало зробив. То ж і тепер сподіватимемося на краще. Але роки є роки, та й Богові, цілком можливо, стане втомливим читати мої опуси, та ще не без докорів у бік Творця за пекучі недосконалості цього світу, і Він, врешті решт, може сказати: “Хай душа цього непогамованого писаки залишить тілесну коробку, підніметься на небеса і тут творить свої світи, якими їх уявляє...”

На випадок такого розвитку подій я і пишу свої заповітні нотатки.

1. Я не люблю і не хочу пишних похорон, а п'яне базікання на поминках – просто ненавиджу. Якщо я помру у лікарні, дуже прошу тіло одвезти одразу у крематорій, бо я прошу, вимагаю, аби мою тілесну коробку обов'язково спалили. У жодному разі – не завозити до так званої Спілки, і щоб жоден спілчанський функціонер і рота не розтулив над труною. Виступити дозволяю (і прошу) лише пана академіка Миколу Жулинського, який чи не єдиний із

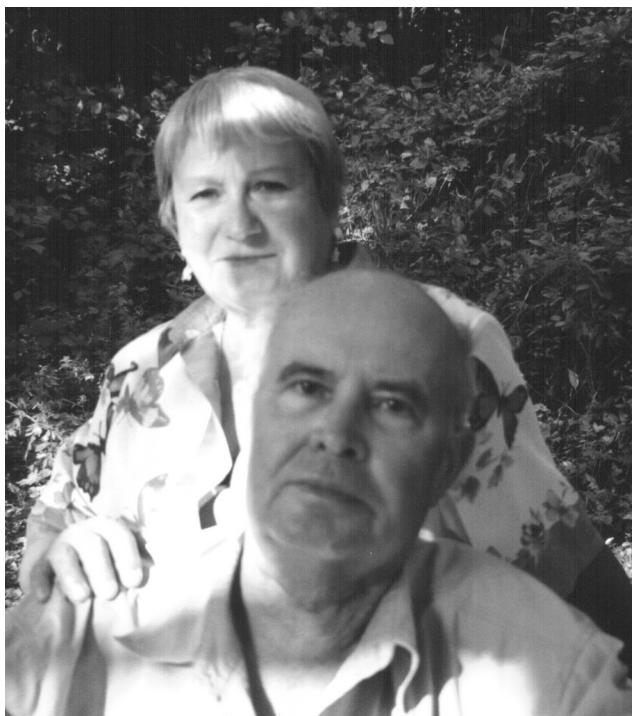
критиків у хвилини свого духовного прояснення знав ціну Дрозду як письменнику. Але хай промовляє весело, щоб присутні – сміялися, а не плакали, сміх над труною, а не плач – у традиціях давнього українства, бо смерть, на глибоке переконання моїх героїв, це вивільнення душі, це початок справжнього духовного життя, а не завершення його. У вдячність відписую Миколі Жулинському, пам'ятаючи, що він регулярно і щедро наділяв мене фальшивими чеками, розкішну шубу Маркіза Даниловича, після його, звичайно, природної кончини. На перші поминки прошу запросити лише тих

добродіїв і добродійок, з якими ми зустрічали Новий рік, надалі прошу поминати лише у родинному колі, і теж – без плачів. Те, що залишиться від тіла мого, прошу, якщо буде така можливість, розсіяти між Халеп'ям і Витачевом, у Калиновому урочищі, де я був впродовж останніх десятиліть щасливим і духовно наповненим. Калинове урочище – і буде моєю могилою. Якщо з цим виникнуть якісь труднощі, прошу останки мої тихцем закопати або на Гострій горі, або на горі, що над нашою садибою, у крайньому разі –

похоронити на садибі, біля калини, на галявині, у саду, біля того місця, де звичайно наші сусіди прив'язують своє теля... Можете зверху покласти притягнений із Витачева камінь, а на ньому – вибити хрест. І все.

Але – це за умови, якщо діти не заходяться відразу продавати садибу. Усе інше – написано у повісті "Острів у вічності".

2. Усе майно, яким володіє наша родина, відписую своїй дружині Іраїді Володимирівні Жиленко, так само – і мої авторські права. Перед завершенням її земного шляху прошу усе наше майно, квартири, дачу, а також мої і її авторські права розділити порівну

між нашими дітьми Іриною та Павлом. Дуже прошу їх у майбутньому, уже без нас, не опуститися до суперечок за майно, тим більше, що ми з Іриною матеріально дуже мало нажили, щоб за нього сварилися наші діти. Якщо у Павла з'явиться своя родина, дуже прошу Орису не боятися чимось поступитися заради своїх племінників і племінниць, а Павла прошу усе можливо зробити, щоб Орися, яка уже навряд чи матиме свою сім'ю, не почувалася чужою у його родині. Обох дітей своїх прошу – доглянути свою маму, яка стільки доброго для них робила і робить. Машину і гараж я радив би використовувати спільно, для всієї родини, якщо Павло закінчить шоферські курси. В іншому разі розумніше буде і машину, і гараж продати, а гроші використати для ремонту обох квартир.

Усі свої рукописи, фотографії і т.д. заповідаю відділу рукописів Інституту літератури, де уже перебуває частина мого архіву. Хай буде там архів спільний – мій та Ірини.

3. ДАМО ДРОЗДА НАРОДАМ СВІТУ! ВІТАННЯ НИНІШНІМ І МАЙБУТНІМ ДРОЗДОЗНАВКАМ, ОПІКУВАТИСЯ НИМИ ДОРУЧАЮ ГОЛОВНОМУ ДРОЗДОЗНАВЦЕВІ МИКОЛІ ЖУЛИНСЬКОМУ! – з тим залишайтеся, живі та здорові, і – до зустрічі на Островах Вічності!

4. Якщо раптом колись український народ усвідомить, якого серйозного письменника має він у особі Володимира Дрозда, і зайдеться про пам'ятник, дозволяю встановити пам'ятник лише такий, яким я описав його у "Музеї живого письменника...": я – на вершині гори, десь поблизу Халеп'я, з глибокою думою на чолі про свій народ, а біля мене, зіпершись передніми ногами на мої груди, – мій Великий Жульєн і велика у своїх весняних почуттях до козла залюблена коза...

5. Читайте книги Володимира ДРОЗДА, смійтеся і плачте з прекрасності, недолугості і короткочасовості життя земного.

6. А мене шукайте на Витачівській дорозі або у небесах над Калиновим гаєм.

Володимир Григорович ДРОЗД
1 лютого 2003 року, м. Київ.